

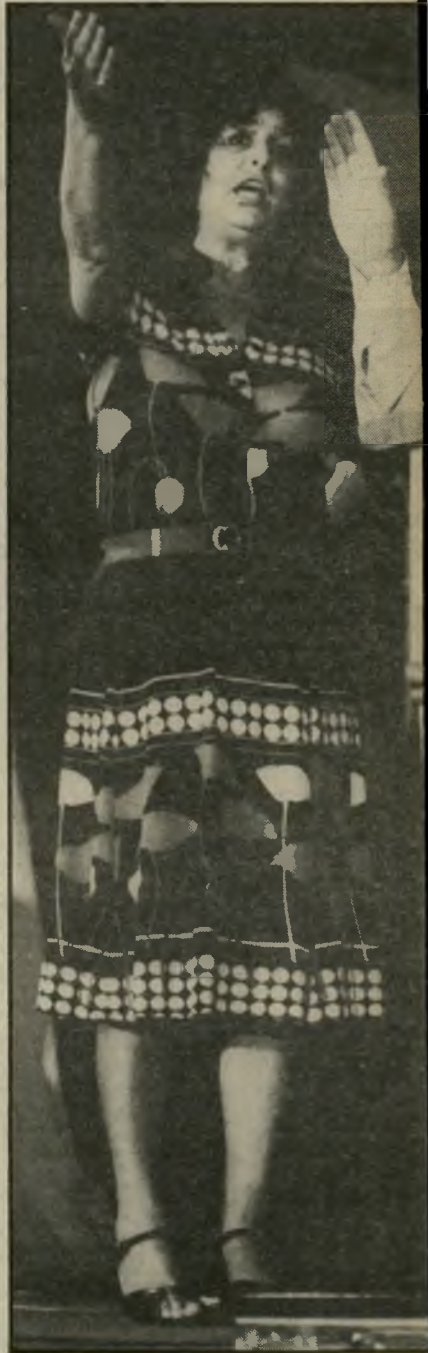
(המשך מעמוד 11)

החברה מתעניינת גם בשטחים שמסביב לבית-לחם ובית סחור, בפרוודור ירושלים ובצפון ירושלים, מעבר לקו הירוק, צפונית מיוחדת מגיבתי-שאל.

מהרצל ועד ספר בראשית

לפני החתימה יכול היהודי ביחד עם בניו מישפחתו לקרוא בתמצית עם מי יש לו עסקי הפרוספקט שהם מגישים לו מכיל את מטרות החברה: חברת יד ירושלים בע"מ קבעה לעצמה למטרה ולגאול את ארצנו הישנה, ולהחיות נוכריה ולהעביר אותה לידיים יהודיות, ורואה חיות בכך מחדש את רעיון ההתנחלות בישראל.

מהליצה שנינה ברכות ליד ירושלים

מטרה נוספת שלנו היא לשתף את יהדות העולם ביעד זה, ובכך להעמיק את רבקותם לארצה ולמדינה של ישראל ולעוררם לעלייה.

חברת יד ירושלים בע"מ הוקמה לאחרונה על-ידי אנשי עסקים יהודיים, הקשורים בכל מאורם לרעיון גאולת ארצות ישראל ויישובן. חסרונן גוף פרטי העוסק בהשגת יעדים אלה והכרה בעובדה, שעתה יותר מתמיד, הזמן לעשות, עשה את הצורך בייזומה כזאת חיוני יותר מאי-פעם.

החברה כבר מצאה את דרכה ללכותיהם של אישיותיהם, קציני צבא לשעבר, בעלי רגרות גבוהות ואישי ציבור.

שיטת הפעולה:

כספיו של בנימין זאב הרצל, אלטנוילנד, מוקדש פרק לבעיית רכישת הארמות... (וכאן בא ציטוט מהספר). החברה, דרך טובניה ברחבי עולם, תגייס הון מיהדות העולם בסך 248 דולר מכל יהודי המשתתף בפרוייקט. בתמורה תונפק למשתתף תעודת-קלף והוא יהיה צד בהסכם, לפיו החברה מתחייבת שאם תוך 24 חודשים החל משה חודשים אחר שההסכם

Dear Fellow Jew, It is said: And ye shall dispossess the inhabitants of the land, and dwell therein: For I have given you the land to possess it (Numbers XXXIII, 53).

Ever since biblical times, the Jewish effort to realize the aforesaid and to possess the Land of Israel continues.

Indisputably, the history of the Jewish people is woven with incessant efforts to single out the Chosen Land for the Chosen People.

Yet, even in our times, and in spite of the resurgence of the Jewish people in its land, much of the Land of Israel is held by gentiles, and, alas, this trend is on the increase.

לגדש החלק הראשון מפרוספקט של והמלא בשגיאות-כתיב. בפתחה מצוטט ספר במדבר ל"ג, שבו נאמר: והורשתם את הארץ וישבתם בה כי לכם נתתי את הארץ: גרשת אותה. המירוש המקובל למסוק הוא: גירוש תושבי-הארץ הלא-יהודים מהארץ.

נעשה ונחתם — ירכוש המשתתף מהחברה חלקת-ארמה שלא תקטן מחמש מאות מטרים מרובעים בישראל, החברה תשלם לו 500 דולר כדי לעודד אותו לרכוש לעצמו ולמישפחתו חלק מארץ-ישראל, כך שייאמר עליו ועל מישפחתו: "גרולה יש לארץ-ישראל, שכל שיש לו חלק ממנה, כאילו יש לו חלק בעולם הבא" (ציטוט מן המיטנה).

אם המשתתף, מכל סיבה שהיא, מחליט שלא לרכוש את חלקת הארמה האמורה, החברה תיטע עץ בארץ-ישראל, בשמו ועל שמו ועל שם מישפחתו, ללא כל תשלום נוסף מצדו.

תעודה נוספת, המאשרת עובדה זאת, תינתן לו (אחרי נטיעת העץ). הוון שייגויס בצורה כזאת יסייע לחברה ברכישת ארמות ארץ-ישראל מנוכרים. ארמות שתרכשנה בצורה כזאת תימכנה או ליהודים במחירים סבירים.

הצטרף לפרוייקט מפואר זה ומיצוה גרולה תיפול בחלקך, כפי שנאמר: כי כל הארץ אשר אתה רואה לך אתננה ולזרעך עד עולם" (בראשית בראך י"ג פסוק ט"ו).

גם קאנטרי-קלאב

אשר ליבו של היהודי בגולה כבר שבוי לחלוטין ברשת הפוסקים והשמה-אלין, מראה לו צניח החברה שני חושים מישפטיים שקינים ארוכים. האחד הוא טיטות חוזה בין החברה ומוכרי הקרקע בגליל, והשני הוא החוזה המוצע בין החברה בישראל ובין הקונה מעבר לים. בחוזה הראשון רוכשים היומים חלקות קרקע של 500 דונאם, במחיר 6000 דולר היחידה — סך הכל, בסכום של שלושה מיליון דולר אמריקאיים. סכום זה ישולם לשיעורין. הקונה מעבר לים, אותו הוודי הרוצה לקחת חלק בבניין ארץ-ישראל, עובר במהירות על המיסך השני, החוזה שבינו ובין החברה, ומגלה

בו את עיקרי ההסדרים הכספיים. חברת יד ירושלים מוכרת דונאם קרקע במחיר של 6100 דולר. היא גובה סכום נוסף של 640 דולר להוצאות תפעול החברה. בסך הכל: 6740 דולר.

מכיוון שהקונה כבר רכש אופציה, בצורת מגילת-קלף, במחיר 248 דולר וקיבל בזכותה הנחה של 500 דולר, הוא ישלם בסופו של דבר עבור דונם האדמה 6240 דולר. אם נצרף את תשלום רמ"ח (248) הדולארים ששילם תמורת מגילת-הקלף, הרי מחירו של הדונם יהיה 6488 דולר.

בחוזה מצויין, כמוכר, שמחיר זה כפוף לשינויים, בהתאם לעלויות שונות ובניית בתשתית מקיפה לפיתוח השטח, ומסוימת אחרות לתתי-חזויות. כך, למשל, יתבקשו הקונים מחו"ל לשלם ליד ירושלים סכום של 2500 דולר כליאחד למימון הקמת קאנטרי-קלאב, כשיוקם בשטח.

התשלומים יכולים להתבצע בישראל, בררוד-ארקיה, בארצות-הברית וככל ארצות אירופה המערבית.

אם הכל נראה כליכך טוב, היש ככלל מקום לחשש?

העולם הזה פנה לחלק מהאנשים ששמו קשור ליד ירושלים וביקש את תגובתם. אסף יגורי, ששמו הוזכר בראש הרשימה, הכחיש כל קשר אל החברה, "פעם היתה חברה כזאת. בזמנו היה ניסיון להידברות איתה. זהו סיפור של לפני שנה. היום אין לי שום קשר לנושא." יגורי הופתע כששמע על המיסך המופץ בחו"ל והנושא את שמו.

זוהי שחם דיבר על החברה בחום רב. "זוהי קבוצה של יהודים שהחליטו לחבר בינוס עם ציונות. והם רוצים לרכוש אדמות מידי ערבים. שלושת הישראלים, ששמו מופיע בחוזה, מוכרים לי אישית.

שחם הוסיף שהוא אינו שותף בחברה אלא רק תומך בה מוסרית.

שחם הופתע כששמע ששמו של רפול הוזכר גם כן בקשר ליד ירושלים.

עורר-הרוח החיפאי, יוסף רענן, היה פחות פתוח לשיחה. "אינני מוכן לרבר עם עיתונאי על עניינים הקשורים במישרי או בלקוחותי," הוא אמר לפני שניתק את השיחה.

משה נטר, רואה-החשבון החיפאי של החברה, לא ידע ששמו מופיע ברשימת מועצת-המנהלים של החברה. אף פעם לא הייתי בשיבות שלה. אינני מתמצא בנהליה. הם מכרו ליהודים בחו"ל, אינני יודע בדיוק איפה. הקונים נותנים רק מיקרמה."

אורי פורת היה מופתע לשמוע שמיכתב אריב מקובל, שהוא שלח לנציח החברה על החומר שהציגו לפניו. מופץ עתה ברחבי העולם. "לא העליתי על דעתי שהם יעשו שימוש כזה במכתב-הודעה אישי שכתבתי בתוס'ל"ב." יותר מכך לא ידע פורת דבר על יד-ירושלים.

בירכת הדרך

העובדות, אם כן, כפי שהן מצטיירות עתה, הן כולקמו: היומים הדרום-אפריקאים הם אלמוניים, שלושת הישראלים המשמשים כנציגיהם אינם אנשי-עסקים גדולים המוכרים בארץ. כל שידוע הוא שחלקם מקורבים לשילטון.

הישראלים, שמיספרם בהנהלה גדל, הפעילו קשרים אישיים והציגו לפני ראשי השילטון הנוכחי תוכנית מפתח ביותר. השילטון צענה בשימחה ואז התבקשו המוכרים להעלות ככתב את דברי ההלל שיש בפייה על יד ירושלים.

אכתבה החברה ניסו במשך זמן רב להשיג גם מיכתב-ברכה מסגן המשטמה ושר השיכון והבינוי, רידר לוי, אך עד כמה שידוע לא הצליחו בכך.

דברי השבח השונים תורגמו לאנגלית, צולמו, והם מוצגים בחו"ל יחד עם הפרוספקטים של החברה. אצל מי שנמצא הרחק מישראל מתעורר הרושם, שחברה פרטית זו קיבלה מהשילטון יותר מאשר בירכת-הדרך.

העיסוק המוצע מוכירה כמה פרשות של כפרי-אפאים בהתנחלויות בגדה-המערבית; מכירת הקרקעות אינה מבטיחה כלל שבמקום יוקם ישוב, מה שיש עורר עניינים שבהם מדובר קרובים למקומות ישוב ערביים קיימים. מדוע נוקמת החברה לייקוץ של הרמטכ"ל לשעבר, רפול? מה עניין ליוצאי שירות הביטחון הכללי בעיסוקה?

העיקר: נוצרת תחושה שמה שהממשלה אינה מצליחה להוציא מידי הערבים בארץ בררך ההפקעה, מנסה חברה זו לעשות ברכישה פרטית, בתמיכת השילטון. גם משקוף לא משוחרר יחוש הגדה ומקומות אחרים בארץ — ולא בניתוחו ולטובת כל הגרים בו. בריציון ציטרין

מישחק גברי

(המשך מעמוד 59)

בכדורגל צריך הרבה ראש. אי-אפשר לשחק עם הרגליים בלי הראש.

אויך אתה מסביר את העובדה שרוב שחקני הכדורגל משבילים? ורוב שחקני שחקני הכדורגל משבילים?

תראי, בכדורגל משקיעים יותר שנים מאשר בכדורסל. האימונים של הכדורגל קוטעים כל דבר אחר. הם מתחילים מהילוד ועד הלילה. בכדורסל אפשר להתאמן בכלי עבודה ביום. הכדורגל לוקח ממך את כל החיים, וזה משתלם בסופו של עניין. בכדורגל מרוויחים הרבה יותר מאשר בכדורסל.

אתה מודע לכך ששחקני כדורגל ערביים אינם סובלים מאמליה מצד הקהל?

זה היפוי שיש בספורט. אין רת, אין גזע, אין לאו. לא חשוב כהן-כפר ערבי או יהודי, לא צריך לקשור את זה. תראי את זהי ארמלי, או את ג'ימי תורק — הם נמנים עם סגל הנבחרת. הם שחקנים טובים, ואסור לקשור את זה יחד.

האם מותר שאתה כוכב אי-אפשר לשמוע מילה רעה עליך מאף שחקן אחר?

מפני שאף פעם לא השתחצנתי, לא ירדתי על שחקנים. ספורט כשבילי הוא ספורט. גם כשאני מפסיד, אני לוחץ המנצח עם המנצח. נכון שאני רוצה לנצח ושואני מחכה בקוצר-רוח לשבת, אבל אני אף פעם לא עושה רעש מזה שאני שחקן גדול. בגלל זה מעריכים אותי, בגלל זה מעריצים אותי.

לא מפריע לך שבבית-יד ירושלים צומחים כוכבים חדשים, כמו אלי אוחנה?

לא, שחקן, כשיש לידו שחקן טוב, תמיד יהיה יותר טוב. אלי אוחנה טוב, או הקבוצה טובה. אוחנה נותן גולים, או מדברים על בית-יד ירושלים. שידוכ קצת על אוחנה, שיתנו לי קצת שקט. זה לא זיזיק.

בזמנו עמדת לעזוב את בית-יד ירושלים, במה אפשר לפתות אותך עכשיו לעזוב לבוצה?

הייתי צריך לקבוע באזור תל-אביב. לא נתנו לי ללכת, היו לי בעיות עם הקהל.

מה רצו ממך האוהדים?

חשבו שאני עושה הצגות. הייתי פצוע, לא יכולתי לשחק והם לא האמינו לי והתחילו הבעיות.

ביצד אתה מתייחס לאוהדים שמקללים אותך?

אוקה שוקלל, הוא לא אוהד. בגלל אוהדים כאלה רציתי ללכת, שיהיה לי שקט. חשבתי שעדיף לי לעזוב. אני לא מתחרט שנשארתי, אבל אני רוצה להגיד לאותו קומץ אוהדים שמקללים, שהם לא מבינים כדורגל.

הם מוצאים סורקן בדרך זו? שימצאו פורקן, אבל למה בקללות? כשאתה הולך להצגה אתה מקלל את השחקן?

היחס של האוהדים אליך נע בין שינאה לאהבה?

יש איזה 200-100 איש שמחבלים בשם של בית-יד-ירושלים. אנהנו מכירים אותם, הם באים לאימונים. אין טעם לדבר איתם. הם לא יבינו, הם רק מקללים ומקללים. אותו אחר שקילל אותי שבת קודם, יכול להרים אותי שבת אחר-כך על הכתמים.

בשביל מי אתה משחק כדורגל — בשבילך, בשביל בית-יד, או בשביל הכסף?

התחלתי לשחק בגיל 9. ברגע שהתחלתי לשחק, שיחקתי בשבילי. אחר-כך עברתי לקבוצה. ברגע שאתה נקבוצה, אתה אוהב את הקבוצה. ברגע שהתחלתי לקבל כסף, זה הפך למיקצוע שלי. אבל אם את רוצה לשאול אם רציתי לעזוב את בית-יד בגלל הכסף, או התשובה היא שהכסף לא היה הסיבה.

היית מוכן לשחק בהמועל?

כדורגל זה לא פוליטיקה, בטח לא אצלי. קודם כל, אני אוהב את הקבוצה ואני לא מעררב כדורגל בפוליטיקה.

למה אתה לא רוצה לשחק בחו"ל? אף פעם לא? זה לא יכול להסתדר לי מבחינה רתית. טוב לי בארץ ואני נשאר בארץ.

בשבת חושב שאתה חושב שתפסידו או שתנצח?

בספורט אי-אפשר לדעת. הכדור הוא עגול. כשעולים לשחק אין ביטחון איך ייגמר המישחק. אנחנו לא הולכים למלחמה, אנחנו הולכים לכדורגל. ברשותך, אני רוצה להגיד כמה מילים לאוהדים. הקבוצה נמצאת כעת במקום הראשון, בואו לעודד אותה, אל תצטקו אחרי כפי שעה. אם לא הולך, אם אתם אוהבים את בית-יד ירושלים, תהיו איתה גם ברגעים הקשים. לא רק ברגעים הטובים.